

nægtes. Et saadant Princip forekommer mig at være lidet begrundet og vilde sikkert ikke kunne forsvares med juridiske Grunde. Det forekommer mig ogsaa at være i højeste Grad betænkeligt, om Lovgivningsmagten vilde gaa ind paa et saadant Princip. Hvad vil det nemlig sige? Det vil sige, at den Dag, en Bevilling, der er given som rent personlig, udløber, eller Bevillingshaveren siger, at han ikke vil udnytte den længere, skulde den Grund-ejer, i hvis Ejendom Forretningen drives, have Krav paa Erstatning, hvis Bevillingsmyndigheden ikke vil give Efterfølgeren Tilladelse til at udøve Næringen i samme Omfang. Jeg synes, det er et saa farligt Princip, at jeg ikke kan tænke mig, at Lovgivningsmagten vil gaa ind derpaa. Naar den vedkommende ophører at drive den Forretning, som han har faaet Privilegium paa at drive, er der faktisk ingen Bevilling, der er ikke mere noget at tale om der, den er borte, og naar der saa kommer en ny Ansøger, som vil drive Forretningen i samme Udstrækning i Ejendommen, og Befolkningen saa siger: Ja, vær saa god, driv bare væk, men der er en bestemt Vare, som du ikke maa sælge — skulde saa vedkommende Grundejer af den Grund kunne kræve Erstatning? Spørgsmaalet staar slet ikke paa, om den vedkommende maa drive Beværtning eller Gæstgiveri, men om Staten har Ret til at bestemme, at der er en Vare, som han ikke maa sælge. Det vilde være et forunderligt Princip, synes jeg, om man skulde ind paa, at Lovgivningsmagten ikke, uden at der skulde kunne stilles Krav om Erstatning, skulde have Ret til at begrænse Salget af en enkelt Vare, og det er faktisk dertil, det hele indskrænker sig. Men jeg maa dog sige, at der indenfor Udvalget har været Stemning for i visse Tilfælde at kunne yde nogen Godtgørelse, blot ikke som Erstatning. Det, man her har tænkt paa, er det Tilfælde, at en Mand, der sidder med en saadan Adkomst, afgaar ved Døden, og Enken ikke kan fortsætte Forretningens Drift. Der har indenfor Udvalget været nogen Tilbøjelighed til at ønske, at der paa en eller anden Maade kunde gives en Godtgørelse til en saadan Enke. Forslag herom har der ikke været gjort Forsøg paa at udforme, idet man ogsaa her finder, at det er et saa betydeligt Principspøgsmaal, man her staar overfor, at det helst maa finde sin Afgørelse paa et senere Trin af Forhandlingerne.

Jeg tror, jeg her har omtalt alle

de Principper, som man kan sige have fundet Udtryk dels i Betænkningen, dels i Ændringsforslagene. Jeg skal hermed anbefale det høje Ting at stemme for alle de af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag.

A. C. Meyer: En anden Behandling frister ikke til at indlade sig paa en Omtale af Sagens Principper, ja en saadan Omtale er nærmest at anse som udelukket, idet en anden Behandling kun gaar ud paa at diskutere de fremsatte Ændringsforslag. Men jeg kan dog maaske have Lov til at sige i Forbigaaende, at det er mig lidt ejendommeligt at tænke paa, at Staten samtidig med at stræbe efter at indskrænke Drikkeriet ved dette Lovforslag gennem et andet Lovforslag, der foreligger for os, er interesseret i, at Befolkningen ikke hører op med at drikke. Jeg beklager denne Modsigelse, men det hører nu en Gang med til de Inkonsekvenser, som Lovgivningen desværre skaber. I øvrigt vil der jo være Lejlighed til at tale om dette Spørgsmaal ved en senere Behandling af de Lovforslag, som tidligere have været behandlet her, vedrørende Ølskatten og Brændevinsskatten.

Hvad ellers angaar den Stilling, som min ærede Partifælle fra Lyngby (Wilmann) og jeg indtage, skal jeg sige, at man vil have set, at det ikke fra vor Side har været ønsket at fremsætte noget Ændringsforslag, idet vi i al Almindelighed gaa ud fra, at saaledes som Lovforslaget nu er affattet af Udvalget, vil det være et særdeles brugbart Grundlag for en endelig Forhandling mellem de to Ting. Det hører i Regelen ikke os til at være interesserede i, at det andet Ting laver om paa, hvad Folketinget vedtager, og det er heller ikke derfor, jeg henviser til det andet høje Ting, men her have vi med en Sag at gøre, der i meget høj Grad deler Anskuelserne, og man faar da Lov til at sige, at naar endelig Sagen skal afgøres, hvis det kommer saa vidt — hvad jeg tror at have Grund til at formode —, at der bliver Fællesudvalg, vil man vel der kunne faa i Stand et Kompromis, som vil kunne danne en god Overgang til bedre Forhold paa Beværtningens og Herbergeringens Omraade. Vi ønske selvfølgelig ogsaa, idet vi have stillet os sammen med Udvalget, at gøre alt, hvad der paa nogen Maade kan gøres, for at modvirke uheldige Tilstande paa det her omhandlede Omraade. At der her er noget Anarki, indrømme vi, og at man ved Lovforanstaltninger